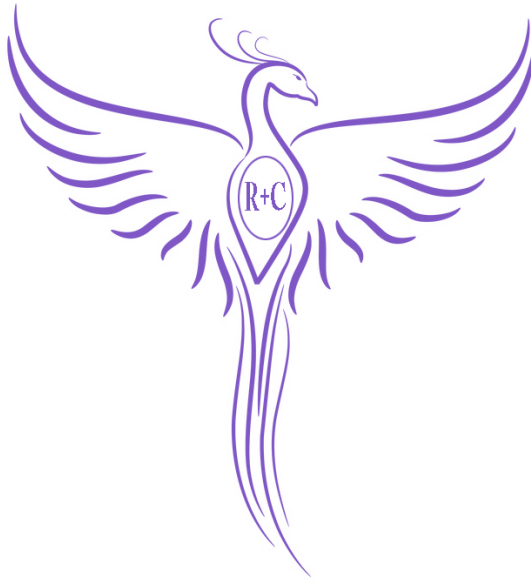
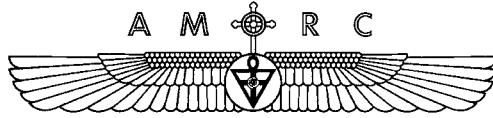

MANIFEST

**Christian Rosenkreutz'
Nye Kymiske Bryllup
1616 - 2016**

Cosmica lex successit !

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFEST

1616 - 2016
Christian Rosenkreutz'
Nye Kymiske Bryllup

Første utgave: Januar 2016

Alle rettigheter reservert.

MANIFEST

Før du leser dette manifestet, vil jeg som forfatter presentere meg. Jeg var i en svunnen tid kjent som Christian Rosenkreutz, den mytiske grunnleggeren av Rosenkors-Ordenen. Historikere og forskere på esoterisme daterer dette hemmelige selskaps opprinnelse til begynnelsen av 1600-tallet. Dets tradisjon er imidlertid mye eldre enn dette og går tilbake til Mysterieskolene i det gamle Egypt.

Etter at jeg oppsøkte verdens lærde, ble det gitt en detaljert forklaring på hvordan og hvorfor jeg til slutt grunnla Rosenkors-Ordenen i *Fama Fraternitatis*, utgitt 1614. Ordenen bestod opprinnelig av noen få medlemmer med kunnskaper om hermetisme, alkymi og kabbala. Ordenen ble etterhvert større og har fortsatt frem til i dag. Som Ordenens grunnlegger våker jeg stadig over dens skjebne – noen ganger fra det åndelige plan og andre ganger inkarnert.

Et andre manifest *Confessio Fraternitatis* ble utgitt det følgende år, i 1615. Uten å gå i detaljer er dette fortsettelsen av *Fama*, og det utfyller det ved å tydeliggjøre Rosenkors-brorskapets regler og funksjon slik jeg la dem frem. Alkymiens egentlige hensikt, Rosenkorsernes kunnskap om å lykkes med den åndelige fornyelse av menneskeheten og andre forhold blir også avslørt i *Liber Mundi* (Verdens Bok).

Et tredje manifest, utgitt 1616, ble så lagt til de to foregående. Skjønt skrevet på en annen måte, forteller den om en drøm jeg den gang hadde om å grunnlegge Rosenkors-Ordenen. I drømmen så jeg meg selv på en innvielsesreise som varte i syv dager. Reisen endte med at jeg ble invitert til en Konges og Dronnings bryllup på et mystisk slott. Alkymistiske referanser er flettet inn i min allegoriske drøm. Den er blitt gjenstand for mange tolkninger; noen velformulerte og inspirerende, andre usannsynlige og til og med absurde.

Jeg ble født 13. desember 1982 i Paris, Lysets by, i dette livet. Det var her som Rosenkorserne gjorde seg offentlig kjent i 1623 da de

satte opp plakater i gatene. Jeg minner dere om hva som stod på disse plakatene:

”Vi, representantene for det Høyeste Kollegium av Rose-Croix, oppholder oss her, synlige og usynlige, i denne byen ved den Høyestes nåde, ham de Rettferdige vender sine hjerter mot. Vi viser og underviser, uten bøker eller hjelpemidler, evnen til å tale språket i det landet vi velger å oppholde oss. Vi gjør det for å trekke våre medskapninger bort fra dødens villfarelser.

Den som ut fra ren nysgjerrighet ønsker å treffe oss, kommer aldri i kontakt med oss. Men hvis hans tilbøyelighet for alvor tilskyn-der ham til å registrere seg i vårt fellesskap, vil vi, som kan bedømme menneskers hensikter, få ham til å se og forstå sannheten i våre løfter; i den grad at vi ikke vil gjøre kjent vårt møtested i denne byen, ettersom tankene knyttet til et virkelig ønske hos søkeren, vil lede oss til ham og ham til oss.”

Jeg kommer ikke til å fortelle deg hvor jeg bor, hva jeg gjør eller annet som kan spores til meg fordi jeg vil forbli anonym. Jeg er forplik- tet til å være *usynlig* i samsvar med de reglene som mine ordensbrødre og jeg satte for oss selv for lenge siden. Kanskje møtes vi en dag, men da er det jeg som oppsøker deg. Du skal likevel vite at jeg nærer en uforbeholden kjærlighet til Rosenkorset, og det er og vil alltid være min åndelige sti helt frem til jeg blir endelig reintegrert med Den universelle sjel.

Jeg kan forsikre deg om at jeg aldri skulle ha tatt meg tid til å skrive disse sidene, hadde jeg ikke følt at det var nødvendig. Jeg hadde en drøm natt til den første vårdag 20. mars 2015. Drømmens innhold og egenart drev meg til å nedskrive den. Du får bedømme selv. Etter å ha meditert over dagens gjøremål som etter min oppfatning hadde vært konstruktive, sovnet jeg. Da søvnen var på sitt dypeste, så jeg plutselig meg selv inne i et 3 meter høyt glassegg med noen centimeter tykt skall. Egget var overordentlig vakkert, helt klart og fullstendig symmetrisk og

glatt. Jeg stod i midten av det som om jeg svevde og følte et umåtelig velvære.

Da forbauselsen gav seg, så jeg nærmere på egget. Da oppdaget jeg at symbolene for salt, kvikksølv og svovel: \ominus ♀ ♁ . var inngravert i glasset høyt oppe og fordelt jevnt utover på eggets utside. De var ordnet slik at de dannet et tenkt triangel.

Halvveis oppe i egget gjenkjente jeg symbolene for jord, luft, vann og ild: ∇ \triangle ∇ \triangle . De var plassert i eggets omkrets så de dannet et usynlig kvadrat.

På den nedre delen av egget var det enda en gang gjort en jevn plassering av symboler på utsiden. Jeg så de hebraiske bokstavene aleph, mem og shin: \aleph מ ש . De var også ordnet slik at de dannet et tenkt triangel.

Jeg la dessuten merke til en krumning på toppen av egget som en krone, som representerte Solen, og at det ved bunnen av krumningen var en representasjon for Månen.

Fra toppen av egget og ned leste jeg til venstre for meg *Ad Rosam per Crucem*, og til høyre, fra bunn til topp, *Ad Crucem per Rosam*. Dette utgjorde en esoterisk formel som er velkjent for alle Rosenkorsere, men som jeg her skal forbli taus om ...

Første stadium

Lunae auspiciis...

Plutselig begynte egget å stige sakte rett opp og stoppet så rolig. Jeg kan ikke angi hvor lenge oppstigningen varte, men jeg følte jeg ble ført inn i en annen dimensjon. Min følelse ble forsterket da jeg så rommet rundt meg og fikk øye på Jorden. Da jeg fikk dette fantastisk vakre synet, forstod jeg godt hvorfor Jorden er kalt den blå planeten og hvorfor astronauter blir så overveldet når de ser Jorden fra romfartøy eller romstasjoner at de ikke lenger tviler på Guds eksistens. Fordypet i mine betraktninger talte en mild stemme fra rommet til meg:

”Se Månens Store Verk. Menneskeheten som du er en del av, er blitt gjenforenet med Naturen og lever i fullstendig harmoni med den. Menneskene har endelig innsett at planeten de er privilegert til leve på, er deres mor. De har den dypeste kjærlighet og respekt for alle dyr som er deres søsken, og – enda bedre – de vet at alle skapninger på Jorden bærer i seg Den universelle sjel. De vet at alle – på sin måte og på sitt nivå – tar del i Den kosmiske evolusjonen.”

Da jeg prøvde å se hvor stemmen kom fra, ble jeg oppmerksom på en sølvskimrende eterisk skikkelse som så på meg ikke langt unna. Mens jeg ble både fengslet og lamslått av synet og grunnet over hvilken betydning idyllen kunne ha, steg egget der jeg fortsatt svevde, opp igjen.

... Cosmica lex successit !

Andre stadium

Martis auspiciis...

Jeg vet ikke hvor lang tid det tok, men egget stoppet enda en gang. Jeg stod som naglet fast da jeg fikk et enda flottere og mer inspirerende utsyn over Jorden. Mens jeg fornøyd betraktet alt dette, dukket en annen eterisk skikkelse opp med en usedvanlig rød utstråling. Den så mildt, men intenst på meg og sa:

”Se Mars’ Store Verk. Verdensøkonomien blomstrer og bidrar til alle menneskers velferd så samfunnet er fredelig og harmonisk. Økonomien har én felles myntenhet, og den setter i gang handel mellom landene og fører dem sammen. Man mangler intet, og fattigdom fins ikke fordi alle mennesker har det de trenger for å være lykkelige og leve under ordnede forhold på det materielle plan.”

Da jeg betraktet Jorden og lyttet til skikkelsen, la jeg merke til at glasset i egget hadde blitt rødligere uten at det påvirket fargene jeg så gjennom det. Jeg merket også at eggeskallet ble tynnere, men det bekymret meg ikke. Jeg følte et velvære og en stor grad av letthet.

... Cosmica lex successit !

Tredje stadium

Mercurii auspiciis...

Da egget stanset for tredje gang, fikk jeg fra denne 'kosmiske etasje' et utsyn som var både opphøyd og vakkert. Det gav meg en følelse av en litt oppkavet, men fredelig verden. Jeg fikk inntrykket av en så å si organisert uorden. Nok en eterisk skikkelse kom frem til meg. Den glitret i oransje og avslørte dette:

"Se Merkurs Store Verk. Alle menn og kvinner på Jorden opptrer som verdensborgere med alt det positive dette innebærer for deres innbyrdes forhold med samarbeid, raushet, enhet og fellesskap. Man har en Verdensregjering som ikke på noen måte erstatter de nasjonale regjeringene, men hegner om deres selvstendighet og støtter dialogen dem imellom. Den lenge kritiserte og fryktede globaliseringen frembringer nå forening, gjensidig forståelse og sosial utvikling for alle."

I drømmen var jeg da sikker på at denne særskilte oppstigningen skulle fortsette til glede for min sjel, men jeg visste ikke hvor den skulle ende. Jeg nærmet meg derfor neste stadium med nysgjerrighet og tillit da jeg vendte blikket bort fra Jorden uten at jeg faktisk visste om den var virkelig eller ei.

... Cosmica lex successit !

Fjerde stadium

Jovis auspiciis...

4

Innen egget steg opp igjen – det ble mer og mer rødfarget samtidig som eggeskallet ble tynnere – tippet det rundt så øverst ble nederst og omvendt. Jeg vet ikke hvilken mirakuløs måte som virket inn, men merkelig nok så påvirket ikke dette kroppen min på noen måte. Slik forble jeg oppreist og fritt svevende i samme posisjon.

På dette stadium fikk jeg inntrykk av at min oppstigning nå varte kortere enn de foregående. Det var mer som om jeg var blitt teleportert enn transportert. Uansett ble utsikten videre, og Jorden kom for meg i et mye kraftigere perspektiv og på adskillig lengre avstand. Intet kan beskrive det min sjel fikk oppleve. Som tidligere kom en eterisk skikkelse til syne for meg. Dens blå utstråling gikk nesten i ett med det astralblå som omgav meg. Den sa til meg:

”Se Jupiters Store Verk. Verden og alle dens land blir styrt av visdom der det mellommenneskelige er bygd på gjensidig tillit og respekt. Den sneversynte partipolitikken er et tilbakelagt stadium. Som du forstår er politikken blitt sterkt knyttet til filosofien. Politikkens eneste formål er å imøtekomme menneskenes legitime behov og ønsker, uten noen forskjellsbehandling.”

... Cosmica lex successit !

Femte stadium

Veneriis auspiciis...

Min tidligere følelse av å bli teleportert kom tilbake på veien mot neste stopp. Eggeskallet ble stadig tynnere, så jeg fikk inntrykket av at glasset ble forvandlet til krystall. Rødfargen ble stadig tydeligere, men det hindret ikke utsynet på noen måte, faktisk ble det tydeligere.

Plutselig stod dét øyeblikket for meg da jeg på den femte dagen av *Det Kymiske Bryllupet* hadde æren og privilegiet av å betrakte Venus mens hun sov dypt i en stor himmelseng. Da jeg fikk øye på den eteriske skapningen som møtte meg, forstod jeg hvorfor dette synet kom tilbake. Fra der jeg stod, fikk dens smaragdgrønne utstråling meg til å tenke på nordlyset og sørlyset, pollysene som har slik en særegen glød. Mens den iakttok meg, sa skikkelsen:

”Se Venus’ Store Verk. Endelig råder freden på denne planeten som fødte deg for så lenge siden. All våpenbruk er forbudt, også for de enkelte nasjoner. Bare tanken på krig gjør de som styrer og de som blir styrt, syke. Fellesskap mellom enkeltmennesker og befolkninger er ikke lenger noen utopisk tanke. Den næres av alle og kommer til uttrykk i dagliglivet. Menneskeheten lever endelig i samklang med Den universelle kjærligheten.”

... Cosmica lex successit !

Sjette stadium

Saturni auspiciis...

Jeg skulle gjerne vært igjen lenger her i denne kontemplasjonen, men egget begynte atter å stige opp. Egget utstrålte en slags vilje eller hensikt som jeg følte uten faktisk å forstå det. Glasset ble så tynt at jeg kunne ha stukket fingeren gjennom det, men jeg våget det ikke i tilfelle det kunne sprekke. Sant å si forsøkte jeg å gjette hva som denne gangen skulle fryde mitt hjerte, sinn og sjel.

Da egget stanset, kom ærefrykten for all skjønnheten og renheten som omgav meg, tilbake. Jo mer jeg stirret på Jorden, jo mer fikk jeg følelsen av å være ett med den og menneskeheten. Nok en gang kom en eterisk skikkelse meg i møte. De fiolette nyanser den utstrålte, gjorde den enda mer luftig og uvirkelig. Så sa den til meg:

”Se Saturns Store Verk. Vitenskapen agerer til beste for menneskene og med den ytterste respekt for Naturen. Den er kun opptatt av å bidra til menneskenes velferd, å forbedre deres levekår og øke deres innsikt eller rettere deres kunnskap. Med andre ord så har vitenskapen blitt dypt humanistisk og innrettet på å skape lykke for alle.”

... Cosmica lex successit !

Syvende stadium

Solis auspiciis...

Fra tidligere erfaring visste jeg at en mystisk drøm – nettopp slik som denne jeg opplevde – vanligvis fulgte et skjematisk mønster. Det bygger på sammenfallende begivenheter, tallenes vitenskap og loven om overensstemmelse. Jeg resonnererte i stedet for å bruke min intuisjon. Tanken slo meg at den himmelske oppstigningen jeg opplevde med så stor interesse og glede, ville bli fullført med et syvende og siste stadium. Da egget steg opp igjen, ble jeg trist ved tanken på oppstigningens avslutning. Etter det var det kun å vende tilbake til den verden jeg hadde steget opp fra. Denne tristheten hang i helt frem til det jeg trodde var siste stopp.

Jeg var fortsatt i egget da det stanset mykt. Glasset var nå så tynt at jeg kun skjelnet det takket være den levende rødfargen. Jeg kunne fortsatt ikke fatte hvordan jeg kunne se alt så klart og tydelig gjennom glasset til tross for at rødfargen ble stadig dypere. Fra denne høyden var det umulig å skimte Jorden på grunn av den strålende auraen som omgav den.

Da kom en gyllenfunklende eterisk skikkelse bort til meg og sa med den selvsamme klare mildheten:

”Se Solens Store Verk. Det religiøse har veket for den åndeligheten som bygger på kunnskap og ikke tro. De aller fleste mennesker godtar sjelens eksistens med den største selvfølge. De vet at de lever på Jorden i den hensikt å utvikle sjelen sammen med andre. Heller enn å dyrke Gud Fader, Jehova, Allah, Brahma eller andre guder,

bestreber de seg på å forstå og leve etter de guddommelige lovene; det være seg naturlovene, de universelle lovene eller de åndelige lovene. Menneskeheten er på god vei mot sin Regenerasjon og til og med mot sin Reintegrasjon.”

... *Cosmica lex successit !*

Ordene *regenerasjon* og *reintegrasjon* gav fortsatt gjenklang i meg da jeg så de seks åndelige skikkelsene fra stadiene i min himmelske oppstigning. De kom mot meg fra seks retninger i rommet. De stod i ring rundt den som nettopp hadde talt til meg og intonerte så lyden OM ni ganger med en for meg ukjent lyd. Da de intonerte lyden den niende gangen, stod jeg fjettet og så at de syv fløt sammen rett foran meg og dannet en hvit stjerne. Den fløy avgårde mot Jorden med høy fart og blandet seg med lyset fra den.

Noen øyeblikk senere så jeg en enorm bevinget skapning stige opp fra dette lyset. Da den kom nærmere, var jeg ikke lenger i tvil. Det var alkymistenes høyt elskede fugl, den mytiske Føniks. Da jeg så at den nærmet seg, tenkte jeg med en gang på et kobberstikk jeg hadde sett på noen dager i forveien i boken *Secret Symbols of the Rosicrucians*. Boken ble første gang trykt på 1700-tallet og har alltid forsynt Rosenkorserne med materiale å meditere over. Man finner to tvehodete Fønikser i boken, der den ene holder Solen i nebbet og den andre holder Månen.

Bortenfor Den syvende himmel

Phoenicis auspicis...

Mens jeg erindret dette gamle kobbersticket, fortsatte jeg å stirre på Føniks. Den var majestetisk med storslagen fjærdrakt i akkurat samme farge som egget jeg hadde svevd i. Mens jeg så dette, ble jeg oppmerksom på at egget var blitt helt dematerialisert, eller retttere hadde blitt åndeliggjort, og at jeg stod igjen helt alene. Reaksjonen kom øyeblikkelig. Jeg falt ned i tomrommet med en fart som tok pusten fra meg. Jeg kom helt sikkert til å treffe bakken og omkomme...

I løpet av sekunder passerte mitt livs viktigste øyeblikk revy da livet mitt nå gikk mot sin avslutning. Det var særlig øyeblikkene knyttet til min Rosenkors-utvikling og alle de som er meg kjær og som hadde gitt meg så mye glede. Jeg følte likevel ingen frykt eller anger. Jeg visste at døden ikke markerer en endelig avslutning på våre liv, men er bare en overgang for sjelen til det åndelige plan. Skjønt jeg kjente at jeg fortsatt hadde mye å gjøre i denne verden, kunne jeg likevel få gjort det senere. Jeg skulle gjenfødnes.

Akkurat da jeg skulle møte bakken, kjente jeg at jeg ble tatt tak i. Jeg kikket opp og så at Føniks hadde tatt meg varsomt i klørne og dermed reddet livet mitt. Ikke nok med det så fløy den avgårde og førte meg bortenfor Den syvende himmel. Fra denne himmelske posisjon kunne jeg ikke bare se Jorden omgitt av det strålende lyset fra sin egen aura, men også de andre planetene i solsystemet, fra lille Merkur til kjempen Jupiter. Jeg oppfattet dem imidlertid ikke astronomisk, men heller slik at jeg fanget opp den skjulte energien fra dem, så jeg mer forstod hensikten og betydningen av alt jeg hadde opplevd forut.

Føniks styrte så mot Solen og la bak seg Jorden som forbausende raskt ble et lite, lysende punkt i det enorme verdensrommet.

Til tross for at vi kom stadig nærmere Solen, kunne jeg se på den uten å bli blendet. På samme måte gjorde ikke solstrålenes varme meg noe. Jeg hadde heller følelsen av å bli åndeliggjort til den grad at jeg ikke lenger var bevisst min egen kropp, bare sjelen. Denne følelsen av frihet, renhet og fred hadde jeg aldri opplevd før.

Føniks og jeg var ved å oppløses i Solen. Med hodet så klart som mulig og størst mulig intensitet på det indre plan, gjorde jeg meg klar til å denne sammensmeltingen. Da hørte jeg så ekstraordinær vakker musikk at våre vidunderligste symfonier virker som barnslige forsøk. Det var uten tvil *Sfærenes musikk*, så høyt elsket av Pytagoras, den fremste blant vismenn. Da kom dette musikkdiktet, kjent for De innviede, opp i meg:

*”Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labbii reatum
Sancte Ioannes.”*

Jeg ble beroliget av denne kosmiske sangen. Jeg så Føniks i øynene for siste gang og takket den, ikke bare for at den hadde reddet meg, men mest for alt jeg hadde opplevd sammen med den. Da lot jeg meg tillitsfullt forsvinne i Solen. Nettopp da fikk jeg den dype følelsen av å være ett med den – eller rettere: at våre sjeler inngikk ekteskap og dermed gjennomgikk *Det Kymiske Bryllup* som enhver Rosenkorser higer etter. Så kom Illuminasjonen. Jeg gikk tilbake i bevisstheten til Skapelsens begynnelse. Jeg så den forbløffende kosmiske eksplosjonen Big Bang som Universet skjøt ut fra og som fortsatte helt inn til de aller fjerneste avkroker i Uendeligheten.

Jeg så også hvordan Den absolutte evige intelligens, bevissthet og energi kalt Gud, pustet inn en ren og perfekt Sjel i dette Universet som formet seg. Jeg så hvordan denne Universelle sjel gav liv til alle

skapninger som fra tidenes morgen har bebodd Universet. Det jeg hadde trodd var en opplagt sak, ble nå bekreftet. Det finnes en uendelighet av verdener i Skapelsen. Vår verden er én blant mange, og noen er mer utviklet enn andre.

Som en film vist med høy hastighet, så jeg da hovedfasene av Jordens tilblivelse fra den vulkanske perioden i begynnelsen frem til dannelsen av kontinentene vi kjenner i dag. Jeg var vitne til at liv dukket opp – fra de første skapninger som ble utviklet i sjøer og hav via den mye omtalte tiden da dinosaurene hersket og frem til mennesket selv. Menneskene danner så avgjort ikke noe eget rike. De er imidlertid kulminasjonen av en utviklingsprosess som strekker seg tilbake til de første skapningene som levde på planeten vår.

Menneskets samlede historie med alle land og historiske perioder, passerte over skjermen i min bevissthet. På noen få øyeblikk så jeg mange kjente begivenheter. Merkelig nok var de bare positive og konstruktive. Det fikk meg igjen til å tenke på de vidunderlige visjonene som hadde blitt presentert for meg tidligere. Denne tidsreisen gjorde meg særdeles lykkelig og fornyet min tiltro til Mennesket. Jeg vet jo at det er av guddommelig opphav, og at sjelen som gir Mennesket liv, er iboende god.

Jeg trodde at reisen var i ferd med å avsluttes, da jeg så meg selv på den tiden da jeg gjorde meg kjent som Christian Rosenkreutz. Jeg ble fylt av sterke følelser da jeg gjenopplevde innvielsesreisen som i sin tid ledet meg til å danne Rosenkors-Ordenen, og arbeidet med å samle kunnskapen som brødrene og jeg ønsket å formidle videre til de kommende generasjoner. Dette gjaldt særlig den tiden da vi i *Liber Mundi* føyde til våre kommentarer.

Tanken på å se min egen død – eller rettere: min sjels transisjon – ”fra utsiden” og min egen grav der mitt legeme lå, taltalte meg. Brått ble jeg vekket av en bilalarm. Det var ennå mørkt, men i stedet for å sove videre, stod jeg opp og skrev ned det jeg hadde drømt, så nøye jeg kunne. Deretter mediterte jeg til daggry over betydningen av det jeg hadde sett, hørt og følt i løpet av min merkelige reise utenfor

tid og rom. Jeg glemte heller ikke å takke mitt hjertes Gud for å ha gitt meg denne inspirasjonen.

Grunnen til at jeg ønsket å dele denne drømmen med deg, er at jeg tenkte den kunne være en hjelpsom tankevekker. Når dette året 2016 begynner, er jeg fullstendig klar over at verden er langt unna de idylliske visjonene jeg hadde i løpet av det jeg beskriver som en *himmelsk oppstigning*. Situasjonen i verden er på mange måter bekymringsfull. Fortjener da disse visjonene å bli kalt forutanelser eller er de kun innbilte avskygninger av en fremtid som jeg så sterkt håper skal tilhøre alle mennesker? Det må du avgjøre...

Hvem har ikke drømt om at en ikke helt perfekt verden, i det minste blir et bedre sted for alle, uansett hvor man bor? Hvis vi inderlig ønsker det slik, kan denne drømmen bli virkelig. Det medfører selvfølgelig at vi hver for oss og samlet handler på hensiktsmessig måte. Fire hundre år etter utgivelsen av *Christian Rosenkreutz' kymiske bryllup* er derfor dette *Nye bryllupet* et håpets budskap. Samtidig er det i dag en innbydelse til å tenke seg til hvordan morgendagens menneske kan – og må – bli. Dette ansporet meg til å berette om drømmen min til deg.

Som du kanskje vet, arbeidet fortidens alkymister hovedsakelig med å transmutere uedle metaller til gull ved hjelp av Filosofenes sten. Den var av ultrafint materiale som de fikk til ved en praktisk prosess som bestod av syv hovedstadier. Jeg og noen av de andre hengav oss imidlertid til den åndelige alkymien heller enn den materielle. Det som telte var ikke å lage gull, men å tilegne seg visdom. Dette er stadig målet for Rosenkorserne som lever blant dere, for jeg vet så inderlig vel hvor sterkt de ønsker å bidra til å forbedre verden.

I *Positio Fraternitatis Rosae Crucis*, utgitt i 2001 av Den Antikke og Mystiske Rosenkors-Ordenen, kan man lese dette om alkymien:

”Som du sikkert vet, praktiserte fortidens Rosenkorsere den materielle alkymien som omdannet råmetaller, som tinn og bly, til gull. Det vi ofte overser, er at de også henga seg til den åndelige alkymien. Dagens Rosenkorsere har prioritert den sistnevnte formen fordi verden trenger den mer enn noensinne. Den åndelige alkymien består i å omdanne enhver menneskelig feil til dens motsatte kvalitet for å tilegne seg akkurat de dyder som vi har referert til. Vi tror at slike dyder utgjør den menneskelige verdighet, for mennesket er bare verdig sin status om det uttrykker dem i tanker, ord og gjerninger. Verden ville utvilsomt vært bedre om alle mennesker – uansett religion, politisk overbevisning eller andre tenkesett – hadde anstrengt seg for å tilegne seg disse dydene.”

AMORC utgav dessuten et annet manifest i 2014 kalt *Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis*. Det utfylte *Positio* på samme måte som *Confessio* utfylte *Fama*. *Appellatio* henger også sammen med drømmen jeg har gjenfortalt til deg på disse sidene. Ja, jeg vil gå så langt som å påstå at dette andre manifestet inneholder nøklene til den, og indikerer hvordan denne drømmen eller utopien kan bli virkelig. Etter å ha lest *Appellatio* og grunnet over det, anbefaler jeg også deg å gjøre det samme for få frem den fullstendige betydningen av dette *Nye Christian Rosenkreutz' kymiske bryllup*. Slik at du selv kan se det, så har jeg med et kort utdrag fra *Appellatio*:

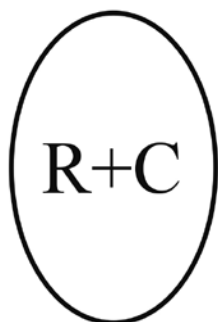
”Antropologer tror at den ”moderne” menneskeheten oppstod for omlag to hundre tusen år siden. Sammenlignet med et menneskeliv kan det virke gammelt. Sett i forhold til evolusjonære sykler er den i sin ungdom og viser alle kjennetegn på det. Den søker sin identitet, leter etter veien fremover, er bekymringsløs og til og med vågal, tror seg være udødelig, henfaller til overdrivelser, trosser fornuften og ser bort fra sunn fornuft. Dette evolusjonære stadiet har sin tilmålte del av vanskeligheter, prøvelser og feiltagelser. Samtidig har det også behaget, fremgangen og håpet i seg. Dette er en nødvendig fase som lar menneskeheten vokse opp, modnes, blomstre og endelig oppnå det

fullkomne. Skal imidlertid det kunne skje, må menneskeheten først bli voksen.”

Med disse tankene lar jeg deg vende tilbake til dine daglige gjøremål, og jeg fortsetter med mine. Som jeg fortalte deg i begynnelsen, så fortsetter jeg å våke over Rosenkors-Ordenens skjebne. Kanskje møtes vi en dag. Uansett overbringer jeg deg mine dype broderlige tanker og sender deg mine beste ønsker om Dyp Indre Fred med håp om at fremtiden blir best mulig for hele verden...

!_△△ A△ ^^^J

Forseglet den 6. januar 2016

Rosenkors-året 3368

